

deres Kreditforening er kommen, og ligesaa berettiget, at det ærede Medlem jævnlig søger at bringe dette Spørgsmaal frem ved Interpellationer til Regjeringen. Saaledes stillede han, som han selv har bemærket, ifjor en Interpellation til Justitsministeriet, og han har iaar stillet en lignende til mig; men jeg maa desværre sige, at det ærede Medlem befinder sig i nogen Vildfarelse med Hensyn til Betragtningen af Regjeringens Stilling til hele denne Sag. Det forekommer nemlig mig, at Foreningen fra det Dieblif af, da Indenrigsministeren — saavidt jeg husker den 22de December 1860 — tog sine Begunstigelser tilbage, og Kreditforeningen selv næsten enstemmig paa en Generalforsamling besluttede at give sig under Skiftebehandling, har tabt sin offentlige Karakter, eller dog i alt Fald er traadt, saameget ind i det private Forhold, at det ikke kan være Regjeringen tilladt at gribe ind i Voets Behandling paa en egenmægtig Maade. (Hvad er det nemlig, der er stet?) Det ærede Medlems Foredrag forekom mig i saa Henseende ikke at være fuldstændigt. Da nemlig Kreditforeningen efter Pengeskriften i 1857 ikke saa sig istand til at fyldestgjøre sine Forpligtelser, og selv erkjendte, at den ikke kunde gjøre det, foreslog Indenrigsministeren den alligevel at holde det gaaende; naar den saa sig istand til at annullere et Beløb af Kasse-Obligationer, der svarede til Værdien af de overtagne Eiendomme. Dette turde imidlertid Bestyrelsen ikke indlade sig paa, end ikke efter, at der var givet den den Indrømmelse, som ved Bekjendtgørelse af 4de August 1860 var givet den sjællandske Kreditforening. Da derhos Foreningen fremdeles ikke saa sig istand til at imødegaa de Fordringer, som Terminen krævede af den, blev Spørgsmaalet dette, hvorledes dette hele Forhold skulde ordnes. Jeg skal dertil sige endnu en Bemærkning, som det ærede Medlem heller ikke tog med, og som forekommer mig at have overordentlig megen Betydning ved Bedømmelsen af denne Sag, og det er den, at samtidigt med, at Foreningens Status sank, og samtidigt med, at Reserveciften under de vanskelige Forhold faldt ned i en meget betydelig Grad, benyttede mange af Interessent-

terne og navnlig de, som endnu vare istand til at opretholde Foreningens Stabilitet, Omstændighederne til at trække sig ud af Foreningen og derved gjøre den endnu mere uholdbar overfor de Fordringer, som Kreditorerne maatte stille til den. Det blev da ved en Generalforsamling af 29de Oktober 1861 enstemmig besluttet, at man vilde søge at faa hele dette Forhold ordnet ved, at Foreningens Bo blev taget under Skiftebehandling, efter at man paa en Skifteforsamling havde givet Kreditorerne Veilighed til at ytre sig om dette Spørgsmaal. Saaledes forekommer det mig, at Regjeringen er uden Bemyndigelse til at gribe ind i hele denne Skiftesags Behandling. Selvfølgelig er Justitsministeriet forpligtet til at paase, at Skiftebehandlingen er forsvarlig, og jeg skal tilføie, at Indenrigsministeriet uden Tvivl er forpligtet til at paase, at det gjensidige Gjældsforhold løses paa en retfærdig og billig Maade, navnlig i Henhold til Hovedreglerne i Statuterne, hvorefter Gjældsforholdet er stiftet. Og dernæst blev det jo ved Kommisioriet paalagt Indenrigsministeriet at udnævne Revisorer, og det blev paalagt Skiftesforvaltningen, at den aarligt skulde indsende Regnskab til Indenrigsministeriet, hvilket Regnskab skulde bekjendtgjøres, ligesom der ogsaa kvartaliter skulde ske Indberetning om Voets Tilstand. Naar nu det ærede Medlem har spurgt mig, hvorpådt jeg maatte finde, at Voets Tilstand nu er en saadan, at det kunde gives tilbage til en selvstændig Bestyrelse, saa vil jeg det til svare, for det Første at jeg anser Indenrigsministeriet for uberettiget til at gjøre dette, og dernæst at, med al Anerkjendelse af, at Foreningens Stilling i det Hele er gaaet betydeligt fremad, saa hører det nu, om just ikke til Dagens Orden, saa dog til Aarets Orden, at man maa overtage Panter for Laan, hvis Indehavere ikke ere istand til at fyldestgjøre deres Forpligtelser, ligesom det heller ikke hører til Sjeldenhederne, at man forsøger at sælge selv med temmelig store Opoffrelser, Eiendomme, som man senere maa tage tilbage igjen. Saa længe en saadan Tilstand endnu forekommer — og det er, som ærede Medlemmer af Beretningen ville se,